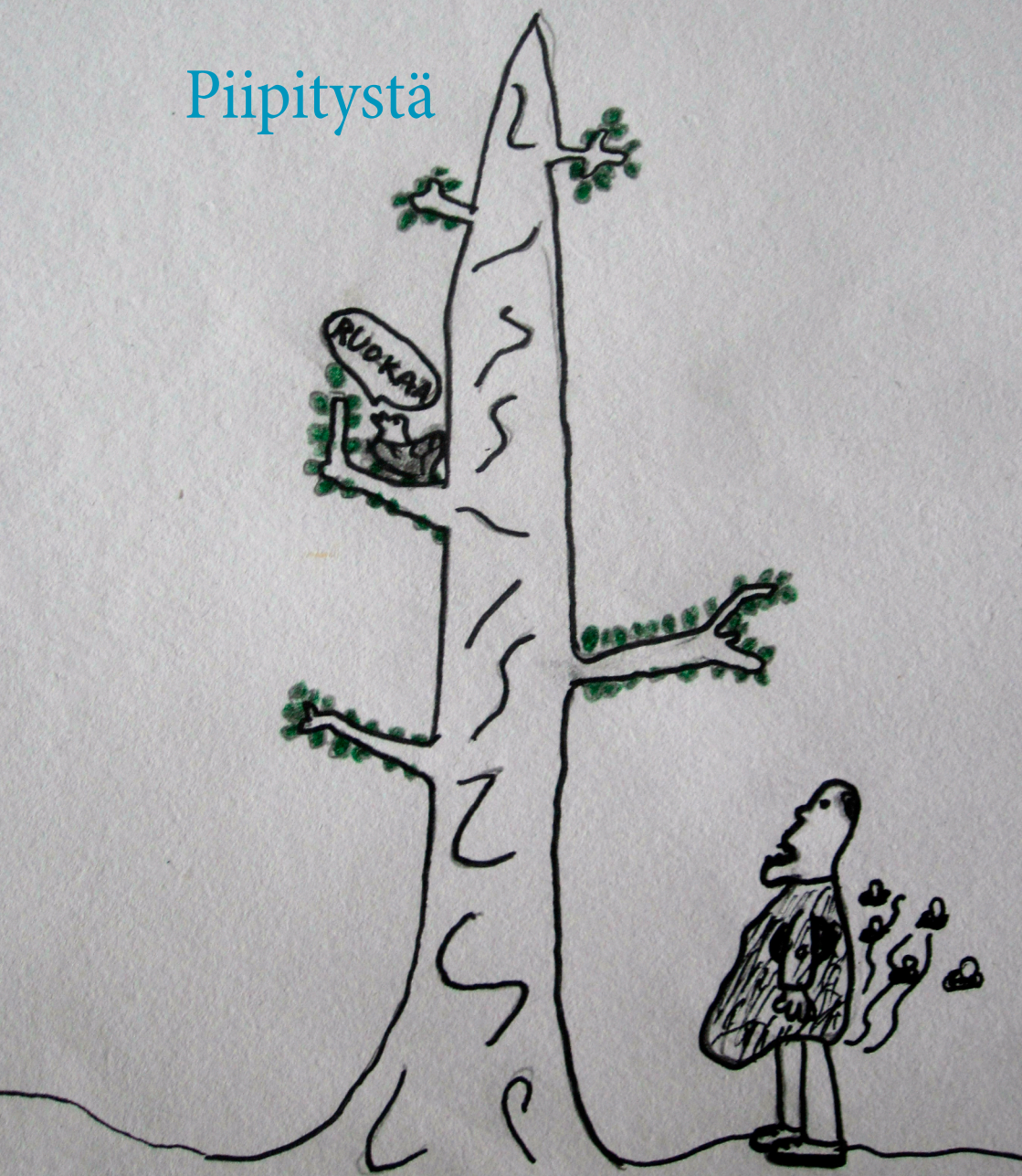

Raimo Issakainen

Piipitystä

PIIPITYSTÄ

RAIMO ISSAKAINEN

Novellikokoelma

2017 Raimo Issakainen

Julkaisija BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja Bod – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 9789515680792

1. Tatuointi	5
2. Piipitystä	16
3. Verenpunainen	33
4. Virallinen korvaläppäsankari	62
5. Neandertalilaisen viimeinen tahto	65
6. Proreliantti	91
7. Jeena	103
8. Paras luokka	109
9. Asiakas nro 23	123
10. Uhkatekijä	137
11. Ei sanaakaan enää	147
12. Isobroidin kanssa	154
13. Näytös	166
14. Örmy	183
15. Sukset olalla	202
16. Sivusta tuulee	215
17. Sinä olet kukka, minä puu	223
18. Dinosaurius	243
19. Vaihtuvat maisemat	255
20. Vaikerrusta	274
21. Pimeydessä	283

TATUOINTI

Lukija oli valmistautunut huolellisesti tähän hetkeen. Hän oli siirtänyt mielituolinsa valoisimpaan paikkaan ikkunan ääreen ja pistänyt sohvatyynyn lattialle – istahtanut tuoliin ja kokeillut, että se olisi juuri sopivalla etäisyydellä tuolista. Seuraavaksi hän oli käynyt vaihtamassa farkut väliin kangashousuihin. Housuissa täytyi olla taskut, jotta sinne mahtui nenäliina. Mikään ei olisi lukemisen kannalta häiritsevämpää kuin aivastus, jonka jälkeen sieraimiin jäisi edestakaisin vellova räkä. Nenäliinatarkastuksen jälkeen hän oli harkinnut, pitäisikö ottaa varalta vesilasillinen tuolin viereen. Tästä ajatuksesta hän oli kuitenkin luopunut. Sen sijaan hän oli kastellut hanan alla kolme kangasriepua, joilla hän oli tiivistänyt ulko-oven alla pilkottaneet raot. Lopuksi hän oli käynyt pistämässä kaikki elektroniset laitteet pois päältä. Kännykän äänettömyyden hän oli varmistanut useaan otteeseen.

Eipä siinä oikeastaan muuta, kaikki vaikutti valmiilta. Silti hän seisoi vielä hetken eteisen puolella ja tarkisti kaiken mielessään. Viimein hän pääsi hakemaan kirjan yöpöydän luitusta laatikosta.

Novellin nimi oli Tatuointi, ja sen oli kirjoittanut Junichiro Tanazaki. Hän oli lukenut aiemmin kirjailijan romaanin Avain. Se kertoi aviopuolisoista, jotka eivät koskaan puhuneet toisilleen tärkeistä asioista. Sen sijaan molemmat pitivät päiväkirjaa. Kummallisella tavalla he tuntuivat nauttivan ajatuksesta, että nuo salassa pidettävät kirjoitukset päätyisivät aviopuolison tietoon. Hän oli nauranut useaan otteeseen - oikeastaan hihittänyt pidättyväisen kepeästi, kuten hän oletti japanilaisten tekevän – miten hullunkuriselta vieras kulttuuri saattoi-kaan vaikuttaa. Ei hän ollut koskaan käynyt Japanissa, eikä muutenkaan tuntenut ketään japanilaista. Hän tiesi ainoastaan teeseremonian, kukansidonnin ja harakirin. Mutta siinäpä oli-kin lukemisen ilo, että se tarjosi yllättäviä matkoja erikoisiin maailmoihin.

Mitä hän saattoi odottaa japanilaiselta novellilta nimeltä Tatuointi? Tatuoinnit olivat ihoon kirjattuja merkkejä. Hänellä itsellään ei niitä luonnollisesti ollut, ei yleensä hänen ikäisillään, mutta hän kyllä ymmärsi niitä ihmisiä, jotka halusivat koristella vartaloaan. Jokainen sai tehdä itselleen mitä huvitti. Sen sijaan toisen vartaloa kuului kunnioittaa kuin pyhättöä. Ja jos ihminen oli kirjoittanut pyhättönsä seiniin salaisia merkkejä, niillä täytyi olla jokin syväallinen tarkoitus.

Ei ollut mikä ihme, jos japanilainen kirjailija kirjoittaa tatuoinneista, olihan heidän kirjaimensakin melkein kuin tatuointeja. Hän ajatteli valkopartaista vanhusta, joka kastaa sulkakynän hitaasti mustepulloon, minkä jälkeen kynä alkaa leijaillla paperin yllä ja paperiin syntyy merkkejä ikään kuin taiottuna. Paperi ja iho ovat samanlaista materiaalia, johon imeytyy elämästä ainoastaan kaikkein oleellisin. Näin hän ainakin halusi uskoa aloittaessaan viimein lukemisen.

Ai miten hän ihastui heti novellin alkuun! ”Elämän sulous oli tärkeintä.” Eipä sitä voisi suoremmin ilmaista. Pois kaikki turha vouhotus ja kiire, keskitytään nauttimaan elämästä! Hän piti tavattomasti siitä, että novelli sijoittui menneeseen aikaan, jolloin ”osattiin arvostaa kevytmielisyyden kallisarvoista hyvettä”, kuten kertoja osuvasti asian ilmaisi. Olihan toki nykyaikanakin paljon kevytmielisyyttä, viihdettä tuotettiin vuorokauden ympäri, mutta osattiinko sitä kuitenkaan arvostaa tarpeeksi? Hän oli aina ihailut ihmisiä, jotka osasivat arvostaa toisten elämää, vaikka se poikkeaisi kaiken tavoin heidän omastaan. Sellainen tämä kertoja tuntui olevan. Hän kehui estottomasti tuon kaukaisen ajan ihmisiä, jotka palvoivat kauneutta ihollaan. Naiset ihailivat tatuoituja miehiä. Ja miehet

hullaantuivat omasta kauneudestaan niin että muuttuivat naisiksi. Tällaisessa ajassa olisin halunnut elää, lukija huokaisi.

Seuraavaksi kertoja esitteli päähenkilön, nuoren tatuojan. Näin novellin kuului edetä, ensin tutustutaan miljööseen, sitten päähenkilöön. Ja mitäpä hänestä saatiinkaan pian tietää: aluksi kuvataan, miten tämä tatuoinnin mestari käsittelee ihoa kuin silkkiä, mutta heti perään paljastetaan, että hän nauttii asiakkailleen tuottamastaan kivusta. Kauneus ja tuska – kiheimöivä ristiriita.

Vaikka lukija paloi halusta lukea novelli loppuun asti, hän painoi kirjan syliinsä. Se lämmitti. Hän vaipui mietteisään kaikkiin niihin suhteisiin, joiden aikana hän oli saanut kokea kauneuden tuskan. Yksittäisinä hukattuina mahdollisuuksina ne ahdistivat yhä mieltä, mutta yhteisenä kokemukseksi ne muodostivat valtaisan voimavaran. Ei ollut olemassa sellaista kauneutta, johon ei olisi liittynyt myös tuskaa, samoin kuin toisinpäin. Ikään kuin kirja olisi ollut vastasyntynyt lapsi, hän nosti sen taas kasvojensa eteen. Se hymyili hänelle.

Kun oli saatu kuulla lisää hupaisia yksityiskohtia asiakkaiden kivuista, kertoja päätti keskittyä lähemmin novellin päähenkilöön. Seikichi, se oli tämän nuoren tatuojan nimi, halusi tehdä mestariteoksen kaikkein kauneimman naisen ihol-

le. Vuosia hän etsi tätä naista, kunnes hän eräänä päivänä havaitsi kantotuolista pilkistävän paljaan jalan. Seikichi tiesi välittömästi löytäneensä etsimänsä naisen. Ei mitenkään mahdollonta, lukija ajatteli, ihminen on kokonaisuus, jossa jokainen raaja on erottamaton osa häntä. Vaikka yleensä kuvitellaan, että ihmisen tunnistaa kasvoista, tunnistettavia piirteitä löytää muualtakin. Eikä kyse ole pelkästään ulkonäöstä vaan myös puhetapa, kävelytyyli tai pelkkä aivastus saattavat paljastaa oikean henkilön. Etenkin jos tuo henkilö on itselle hyvin rakas.

Ja kun rakkauden siemen oli tällä tavoin kylvetty, pian Seikichin juttusille saapuikin nuori tyttö, joka toi geishalta kirjeen. Siinä ilmoitettiin, että myös tuo nuori neito oli valmistumassa geishaksi.

Pakahduttavan kiinnostavasta juonenkäänteestä huolimatta lukija jäi miettimään, mitä hän tiesi geishojen elämästä. En juuri mitään, hänen oli todettava. Mutta eikö juuri se tehnyt heistä kiehtovia? Eivätkö geishat muistuttaneet paljaita sääriä, jotka putkahtavat salaperäisesti esiin kantotuolin suojusta. He lupaavat paljon enemmän kuin antavat. He antavat mieluummin aavistaa kuin tietää. Mitä Seikichi mahtoi aavistaa? Hän sanoi työlle, ettei ollut koskaan nähnyt tämän kasvoja. Vihjasiko hän samalla, että sen sijaan hän oli nähnyt aiemmin

neidon paljaan jalan? Mutta eikö tuo tyttö ollut aivan liian nuori kulkemaan kantotuolissa? Ehkäpä paljaan jalan omistaja oli tuo geisha, joka oli lähettänyt neidon mestaritatuojan luo? Elettiin tavattoman jännittäviä hetkiä Seikichin elämässä.

Jälleen hän vaipui ajattelemaan omaa elämäänsä, vertaamaan sitä Seikichin intohimoon. Olisiko hän Seikichin tavoin kaivannut joskus jotain sellaista, minkä etsimiseen olisi voinut uhrata viisi vuotta? Oliko hän koskaan tuntenut samalaista palavaa halua? Ja paljonko hänellä olisi enää aikaa etsiä? Vieläkö hänen elämäänsä kuului orastava jännitys? Ainakin hänellä oli jäljellä kirjansa ja valtava lukemisen ilo.

Onpa suorasukaista, lukija hymähti, kun Seikichi kysyy, voisiko tyttö mahdollisesti olla sama jonka hän oli nähnyt viime kesäkuussa kantotuolissa ravintola Hirasein luona. Ja tyttö vastaa myöntävästi, hän pääsi usein isänsä kantotuolissa sentapaisiin ravintoloihin. Miten kohtalokasta draamaa! Mutta ei novelli voinut millään edetä näin viivasuoraan kohti loppuratkaisua. Lukija tiesi kokemuksesta, että kohta tapahtuisi jokin yllättävää.

Hän tiesi Seikichistä, että tämä palvoi kauneutta mutta aiheutti silti tuskaa. Nyt palvonnan kohde oli löytynyt, viiden vuoden etsinnän jälkeen. Oliko myös tuskaa kertynyt

viiden vuoden ajalta? Hän ei olisi millään tahtonut, että tuo nuori neito joutuisi aivan aikuisuutensa kynnyksellä kokemaan jotain pahaa. Voisiko hän jättää lukemisen tähän? Jäljelle jäisi toiveikkuus. Neidosta ei tulekaan miesten haluja palveleva geisha vaan arvostetun taiteilijan vaimo. Voisiko kohtaloa näin huijata? Mutta kun hän hiveli sivuja, jotka olivat vielä lukematta, hän tiesi, ettei niin voinut tehdä. Oli kohdattava se, mikä oli määrätty. Ja saattoihan käydä niinkin että käänne suuntautuu kohti onnellisuutta (uskopa vain).

Seikichi tarttui tytön käteen ja vei hänet yläkertaan. Ei näin, lukija huudahti, siitä ei koidu koskaan mitään hyvää, jos viaton neito viedään yläkertaan. Ylipäättänsä kaksi-kerroksisia taloja ei saisi edes rakentaa. Tosin vielä pahempaa olisi, jos uhri raahattaisiin kellariin. Hän jatkoi lukemista vapaa käsi valmiina peittämään silmät. Seikichi levitti tytön eteen suuren kuvakäärön. Eihän tämä niin pahalta vaikuta, hän ajatteli astetta toiveikkaampana. Valitettavasti taulu oli kaikkea muuta kuin lupauksia herättävä. Siinä hento prinsessa katselee rautakahleilla sidottua kuolemantuomittua.

Mitä Seikichi tarkoitti sillä, että ”hänen piirteensä alkoivat muistuttaa prinsessaa”? Jos siis tyttö oli taulun prinsessa, pitikö Seikichi sitten itseään kuolemantuomittuna? Miksi

näin julmia ajatuksia juuri kun on tavoittanut kauan etsimänsä kauneuden?

Hän ei pitänyt yhtään tästä uusimmasta juonenkäänteestä. Hän oli aina ollut jyrkästi kuolemantuomiota vastaan. Itse asiassa hän vastusti kuolemaakin, jos siitä ei saanut itse päättää. Mikä oli se jumala, joka niin julmasti saattoi merkitä ristin elävän ihmisen kohdalle? Ihmisellä kuului olla vapaus päättää omasta elämästään. Pois kaikki kahleet ja karneat kohtalot!

Sitä paitsi hän oli ehtinyt kiintyä Seikichiin, joka ilmiselvästi oli taiteilijana poikkeuksellinen lahjakkuus. Sen rinnalla saattoi jopa hyväksyä tietynlaisen luonteen raakuuden, ikään kuin kiinteänä osana taiteellisuutta. Ja mistä Seikichiä voitiin edes syyttää? Vaikka hän oli aiheuttanut asiakkailleen kipua, se oli tehty aina yhteisestä sopimuksesta. Ei hän ollut pistellyt kenenkään ihoa ilman omistajan suostumusta. Sitä paitsi hän oli luomuksillaan tuonut kaupungin kaduille runsaasti kauneutta. Ja novellin alussa nimenomaan korostettiin, että tuossa kaupungissa ja tuona aikakautena ”ihmiset tekivät kaikkensa tullakseen kauniiksi”. Se oli suoraan tästä kirjasta, tästä novellista. Tämä ei nyt ollut oikein.

Ja jos vielä palataan tuohon tuomitsemiseen, luki- ja ajatteli kuin puolustusasianajaja, kuka hänet on tuomitsemassa? On turha väittää, että se olisi hänen omatuntonsa. Ei hän näyttänyt taulua sen vuoksi, että olisi halunnut osoittaa tytölle syyllistyneensä kauheuksiin. Ei hän ollut maalannut itseään tuohon tauluun. Kaikki on ollut kertojan käsissä. Hän se on loihtinut taulun meidän nähtäväksemme. Yksin hän haluaa uhrata viattoman neidon ja vieläpä syyttää tuosta teosta Seikichia.

– Miksi näytätte minulle tuon... kauhean taulun?

– Koska sinä olet maalauksen nainen. Prinsessan veri virtaa sinussa, sen vannon.

Kirja meni saman tien kiinni. Hänen olisi sittenkin pitänyt ottaa se vesilasi tuolin viereen. Nyt oli liian myöhäistä. Hän oli vähätellyt novellin voimaa, pitänyt itseään vahvempana. Novellissa oli ehditty viitata tähänkin: ”Kauneus on myös voimaa, kun taas rumuus yhdistettiin voimattomuuteen.” Hän oli ruma. Hän oli voimaton. Hän istui tuolissa pääsemättä ylös. Novelli hallitsi hänen elämänsä, ja sen loppu tulisi olemaan myös hänen loppunsa.

Hän jatkoi lukemista sikäli kun kyyneliltään kykeni. Hän tiesi kärsimyksen vain pahenevan. Seikichi esitteli

toisen taulun, jonka nimi oli Ruoka. Siinä oli kirsikkapuu, jonka runkoon nojasi nuori nainen. Hänen jalkojensa juuressa makasi kuolleita miehiä. Vaikka puutarha oli maalattu kauniiksi, taistelukentällä kaatuneet ruumiit veivät kaiken huomion. Esi-tyksensä päätteeksi Seikichi vielä väitti, että taulu esitti tytön tulevaisuutta. Nuo miehet olivat kuolleet hänen takiaan.

Minne oli kadonnut se kauneus, jota Seikichi oli palvonut? Siinä missä kipu oli palvellut kauneutta, nyt kauneudesta oli tullut tuskan orja. Hänen olisi tehnyt mieli huutaa. Kukaan ei olisi kuitenkaan kuullut, siitä tiivistetty asunto piti huolen.

– Hävittäkää tuo taulu, rukoilen teitä!

– Vielä vähän kärsivällisyyttä, minä teen sinusta maailman kauneimman naisen!

Seikichin kimonon hihassa oli pieni pullo nukutusainetta.

* * *

Lukija oli pyörtnyt. Tajuttomuuden aikana novelli oli edennyt loppuun, joka oli irrotettu omaksi osaksi kolmella asteriskilla.

Seikichi oli saanut taideteoksensa valmiiksi. Tytön selässä ko-
meili valtava hämähäkki.

– Tehdäkseni sinusta todellisen kaunottaren, olen
vuodattanut sinuun koko sieluni musteellani.

Seikichin sanat herättivät lukijan. Hän tunsu olon-
sa rauhalliseksi. Hän luki novellin takeltelematta loppuun
saakka, vaikka kirjaimet olivat vaihtuneet japanilaisiksi. Teksti
muodosti symmetrisen seitin, jota pitkin hän kiipesi otteen li-
peämättä.

Hän nousi voitonriemuisena tuolista ja vei sohva-
tyynyn oikealle paikalleen. Hän kävi hakemassa oven alta mä-
rät rievut. Hän pisti jääkaapin ja muut laitteet jälleen päälle.
Hän otti kirjan tuolin käsinojalta ja vei sen kirjahyllyyn muiden
luettujen kirjojen joukkoon.

Hänen ei ollut enää nälkä.

(Sitaatit kääntänyt Sulamit Reenpää antologiassa Fantastisia
kertomuksia 1969, Otava)

Eno pyytää sukulaisia syömään hänet kuolemansa jälkeen. Eläkeläispariskunta hakee uutta kipinää epäonnistuneilla murhayrityksillä. Poika myy lippuja esitykseen, jossa hänen isänsä itkee hajonnutta avioliittoaan. Lintu etsii puistosta poikaselleen ruokaa ja löytääkin sieltä tajuttoman tytön. Maailmanmatkaaja haluaisi auttaa huoneeseensa käpertynyttä siskontytärtä. Kolmevuotiaan tytön tajunnanvirtaa. Vanhuksen dinosaurusunia. Nainen ja pimeys - sekä muita toivottomia rakkaustarinoita. Yrittäpä mitä tahansa, loppujen lopuksi ihmiselo on yhtä piipitystä.

BoD^{TM}
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi